

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 22. prosenca 1892.

List 4.

QUERIMONIA.

Pesem za sedanji na telesu in na duši bolni svet.

*Homo natus de muliere, brevis
civens tempore, repletur multis
miseriis. Job. 14. 1).*

Ocyus vento jaculoque torto
Fertur aerumnis agitata vita,
Ecquis immensae truculenta lustret
Crimina turbae?

Heu Fides coelo temeratur orta,
Et sacros ludunt satyrae ministros,
Templa proculcat, pia vulgus odit
Claustra profanum.

Melleo fraudes meditantur ore,
Dives usurâ nova luera quaerit,
Furta non horrent, sibi latro pondus
Vindicat auri.

Coeca depascit juvenes libido,
Rara custodit niveum pudorem
Virgo, flet conjux, sociale rupit
Foedus adulter.

Lividi rodunt bene gesta dentes.
Lingua delirat calefacta vino.
Aestuant irae, metuenda jactant
Vulnera siccae.

Cuncta pessumdat solii cupido,
Arma collidunt inimica cives,
Plurimi occumbunt, bibit ampla nigrum
Terra cruorem.

Uberes eheu populantur hortos,
Fortiles campos tumidasque vites,
Et fames ardet, lacero teguntur
Corpora panno.

Arguunt pestem vidui penates,
Urbium fumant tepidae ruinae,
Exulant artes, fugiunt Lycei
Otia tuti.

Obruor luctu, reminiscor idem
Patriae dulcis, lacrymasque sisto.
Sunt breves curae, patriae manebunt
Gaudia semper.

† Jos. Schneider, praepos. Capit. Terg.

Moje spreobrnjenje.

Grešnik pred Marijo.*

Kje sem...!? Kedo me je semkaj pripeljal...? Kaj imam tukaj opraviti...? Ne vem, kaj bi rekel, in skoro neverjetno se mi zdi, da bi stal sedaj pred Marijo... In vendar sem tu, vidim njeno podobo, njen veličastni obraz. Je-li sanjam?... Je-li res?... Toda ne. — Gotovo je, da stojim pred podobo Marijino

Jaz pred Marijo?... Jaz, ki sem jo zaničeval, zasmehoval in psoval?... Jaz, ki se nisem nikedar spomnil nanjo, da je ne bi zraven klel?... Jaz... Pred Madono?... Strau me je, da stojim pred ono, katero sem tolikrat žalil...! In vendar me je strah, ker le po čudežu sem semkaj prišel. — Pred eno uro šel sem od doma, da bi poiskal svoje tovariše. Hodil sem po ulicah in po naključji zašel sem semkaj.

Kaj je Madona? Takó bi kdo vprašal. Toda jaz ne. Kdo je Gospod? — Nič: jaz ne verujem. Jaz, ki ne verujem ne v Boga ne v Marijo, sem sedaj v cerkvi pred kipom Madone. To je čudež, tak čudež, da se mi kolena šibé. Jaz, ki se ne bojim nikogar, jaz naj bi se tresel pred mertvim kipom? V dvobojih me ni bilo strah in tu se mi seseda kri od strahu. Kaj naj storim? Dobro bi bilo, da bi molil, ali kaj ko ne znam niti

*) Čitatelji blagi naj ne stermé preveč, ako zadenejo na nektre grozno robate v začetku; reč je iz laškega in znano je, da je lah več kot rokomavžar, ako jame preklinjati. Vr.

onih molitev več, katere me je mati učila. Ah! Kak nesrečnik sem! Molil bi, in ne znam! In vendar moram moliti. Vsaj te besede moram spregovoriti: „Sveta Mati, tresem se od glave do nog, ničesar ne vem, kaj se godi z menoj! Sveta Mati, spominjam se še, ko me je mati majhnega otroka učila: „Ljubi Marijo, ker Marija ti bode pomogla in te rešila.“ Dobro, pomози in reši me tedaj!

Grešnik joka pred Marijo.

Kakó nesrečno življenje je moje! Slabeje je nego smert! Življenje zame nima ničesar več, kar bi me moglo veseliti. Oni sladni romani, katere sem nekđaj s tolikim veseljem čital, napravljali so mi sedaj največjo muko. Tudi družba s svojimi prijatelji, katera me je včasih takó zabavala, nima zame nikacega veselja več. Dan mi s svojo svetlobo temni razum, noč me straši, delo mi preseda, jed me teži, sploh moje življenje je počasna smert. Ko bi ne bil prišel pred le-tá kip, ne točil bi sedaj takó grenkih solz. O blaženi kip, zakaj vendar stojiš pred menoj, pred brezvercem? Kaj naj storim, tako ne morem dalje sterpeti.

Ne vem, kaj je. Ponižan stojim pred kipom Marijinim. Bog vé, če mi ne bode prišla rešitev od tam, odkoder je prišel prvi vzrok moje nesreče. Toda kaj bodo dejali moji prijatelji. Ne, ne grem; toda ne, moram iti in če ne, umerjem.

Že sem na cerkvenih vratih. Naj grem li notri? Mogoče, da grem brez vere v cerkev... In potem? Naj bode kar koli hoče, v cerkev grem, pred kip Madonin. Pri pogledu na kip tresem se strahú, a nekoliko vendar tudi od ljubezni. Čudež!... Morebiti je Madona vendar — le ono, kar o njej govore...! Kaj je to, zgubiti vero...? Če bi tudi jaz imel sedaj nekoliko vere, ne vem, kaj bi storil? Če je Marija res to, kar pravijo o njej, povedala mi bode, kaj naj storim?

O sv. Marija, Mati Božja, sedaj sem tu — ne več po naključji, temúe prostovoljno. Če si Ti res moja dobra mati, kakor pravijo, pomagaj mi, zlasti ker mi zaradi Tebe, zopet silijo solzé v oči. O Marija, sercé se mi kerči, prisiljen sem jokati. O blažene solzé, kako ste mi drage! Čim bolj jokam, toliko lažje mi prihaja pri sercu. Ne vem, kaj naj molim, moje solzé naj bodejo goreče molitve do tebe. Pred teboj jokam sedaj, kot sem jokal nekđaj kot nedolžno dete v naročji matere svoje. Toda, čemu prav za prav jokam? Zopet nov čudež! Zdi se mi, o Marija, da nameravaš nekaj posebnega z menoj. Že čutim, da razganjajo moje solzé temo, v kateri sem živel toliko časa. Sedaj idem domú, da se bodem mogel prosteje razjokati samotno v svoji sobi.

A v kratkem, upam, bodem zopet pred tvojo podobo.

Premišlja o svojih solzah.

Ne morem si odgovoriti, kaj da prav za prav čutim. Je-li sem bolan ali blazen? In akó bi komú razodel, kar se sedaj dogaja v mojem sercu, vem, da bi bil popolnoma prepričan, da sem zelo, prav zelo bolan. In vendar sem zdrav, popolnoma zdrav. Bojim se, da bi se moji tovariši ne norčevali iz mojih solzá; zató jih jim moram zakrivati. In vendar so te solzé, nekaj čisto nenavadnega, nekaj čisto izvanrednega. Mnogo sem videl, poznal mnogo ljudi, ali kolikor mi je znano, pripetilo se ni še nikomur kaj tako čudovitega. Če bi se mi bilo naključilo kaj žalostnega, ne bi se čudil. Toda sedaj vidim samó učinek, a vzrok mi je neznan. Jok je navadno posledica globoke žalosti. A pri meni je ravno nasprotno: jok mi teši razburjeno serce!

Spominjam se, da sem se še kot otrok učil v zgodbah svetega pisma dogodek, ki je nekoliko podoben mojemu. Namreč spreobrnjenje sv. Pavla. Šel je v Damask, padel je raz konja in mahoma je bil globoko presunjen. Postal je čisto drug človek. Jaz nisem padel raz konja, a vendar se je z menoj zgodilo isto. Sv. Pavel je zaslišal glas iz nebes, jaz pa sem se dolgo razgovarjal z Materjo Božjo. Bojim se kaj hujšega in zató se niti ganiti ne upam. Če mi nebesa ne pomorejo, jokati bodem moral vse žive dni. Če bil bi kaka deklica, ne čudil bi se, a da pretakam jaz, postaven mož, solzé, in sicer bolj nego takrat, ko mi je umerla mati, to mi je neumljivo...

Čudna misel mi roji po glavi. Mati in učitelji so mi dejali večkrat v mladosti, da slabo dejanje ne obrodi dobrega sadú. Kaj če bi bilo res? Toda ne, ne, jaz nisem storil nikedar nič slabega. Bil sem vedno poštenjak. Kaj je to, slabo dejanje, tega ne razumem. Toda kerščansko življenje?... Ah, kaj to meni mari! Človek mora biti vesel! Sedaj grem k svojim tovarišem. Tam si bom gotovo pregnal te muke!

P prvi korak do kesanja.

Včeraj je bil v resnici lep dan za moje tovariše. Jasno, prijazno nebó, krasen kraj, obed in vesela družba, vse to je gotovo napravilo najboljši vtis na njihova serca. A jaz? Jaz gotovo že dolgo nisem bil tako žalosten, kakor ravno včeraj. Zakrival sem svojo žalost, kolikor se je največ dalo, in še se mi zdi, da so nekateri počenjali burke na mojo brado. In vendar je moje upanje ostalo brez vsega sadú, da, slabo dejanje ne more dolgo terpeti, to je zame še vedno nerešeno vprašanje. Toda moja mati je bila pobožna kristijana in moji učitelji istotako.

Hoteli so mi tedaj reči, da kedar se hoče zli ogniti, temu ni dovolj, da živi kot olikanec, živi mora tudi kot dober kristijan. In sem li jaz vselej živel kot resničen kristijan in katoličan? Komaj sem postal sam svoj gospod, sledil sem duhu časa. Čital sem slabe časopise, udal sem se najbolj peklenskim skrivnim družbam, prebiral ostudne romane, pogovarjal se najraje kolikor najbolj mogoče polzko in ostudno. In kaj je bila posledica takemu počenjanju? Postal sem brezverec in brezbožnež. Zakaj sem pozabil Boga, opustil molitev, norčeval se iz ss. zakramentov, zasmehoval duhovščino, višega tudi še in najvišjega pastirja? In sedaj sem mnogo slabejši kakor kdorkoli, dasiravno sem po imenu kristijan, vendar mnogo slabejši nego katerikoli pogan. Sedaj sem izdajalec, izdal sem vero svoje matere, nauk svojih učiteljev in imé kristijana. In če premislím vso to stvar, je to velikansko zlo, katero ne more dolgo terpeti. To in nič drugega je vzrok moje nesreče. Moje solzé, moj strah niso posledice kacega materijelnega vzroka, temuč krivice, koje sem zakrivil nasproti svoji materi in svojim učiteljem v prvi mladosti. In kaj naj storim? Spremeniti moram svoje življenje: Toda bodem li imel dovolj moči, da to storim? V mojih rokah je odločitev, ali naj živim v najhujših dvomih in solzah, ali naj se povernem nazaj v sveto kerščansko-katoliško vero, k Bogu svojih pradedov.

(Dalje nast.)

Zvonček sv. Jožefa iz Bosne.

(Dalje.)

Iz ljubljanske slavne biskopije, od njenih verilih katoliško-vernih slovenskih ovčic in njihovih duhovnih pastirjev je že marsiktera pomoč došla za cerkve in cerkvene reči. Hvala Bogu! tudi preteklo leto nekaj. Bog daj, Devica Marija in sv. Jožef sprosita še več in obilnije to nastopno leto. Želeti in sprostiti je, da bi tudi lepa in slavna Lavantinska biskopija in druge v Slaveniji po izgledu Ljubljanske se živeje spominjale in obilneje pomogle in darovale za siromašne cerkve bratovskega katoliškega, slavenskega naroda v Bosni. Osebito se pa v imenu sv. Jožefa, zaščitnika patrona vse Slovenije, priporoča vele uboga cerkev sv. Jožefa nove župnije v Prjedoru. Ako bi vsa katoliško verna Slovenija — katoliške slovenske ovčice peterih biskopij hotele darovati, zamogla bi se cerkev sv. Jožefa tukaj nova in dostojna sozidati, mesto slabotne sedanje lesene, blatno-slamnate: zamogla bi se, ako bi vsaki le jeden krajcar daroval.

Kakova bode nova godina, nastopno leto 1892? Bog zna, kakovo bode. Ipak se zna, da,

ako se vse ne okrene k Kristusu Jezusu in materi Cerkvi, bo šlo vedno navzdol, do propada zla in gorje. Božja očetovska dobrota in ljubezen bi rada dobro dala, toda preobilne pregrehe, hudobije, mesene modrosti, slaba vera, krivovera, nevera, napuh in nečistost branijo: mesto blagoslova Božjega le prekletstvo kličejo, mesto blagodarov le šibe pripravljajo. Ako vsi stališči družbe človeške bolji postanejo, bolje bode čas in leto: ako vsi dobri postanejo, dobri časi in leta. Spoštujte in ljubite bolje sv. Očeta — poglavarja sv. Cerkve in mater svojo sv. Cerkev, in vse bo bolje, vse bolj oblagodarjeno. Brigajte in potegujte se za pravice sv. Očeta, sv. Stolice nadapostoljske in svete Cerkve, in Bog se bode za Vas potegnil in skerbil za pravice in potrebe vaše, o katoliki!

Dajte in dalo se vam bode. Dajte proti vzhodu in jugovzhodu za Božje cerkvene reči, in dobili bodete od zahoda in jugozahoda... Dajte časnega in dobili bodete iz neba časno in večno dobrega. Živite kerščansko-verno, v čednostih, spokornostih: pomagajte z besedo, spisi, z delom, milimi darovi hiše Božje, cerkve zidati in lepšati, osebito tam kjer je najbolj potreba in naj več siromaštvo, in Ženin sv. Cerkve, Kralj večne slave, vam bode pripravil krasna stanovanja v poveličani — zmagovalni Cerkvi svoji, v kraljestvu nebeškem.

Toraj, dragi in verni Slovenci naj Vam ti glasovi zvončka sv. Jožefa iz Bosne donijo v večjo slavo Božjo, češčenje sv. Jožefa, v lepoto Cerkve in blagor Vaš. Naj pa prižvenklja tudi mnogo za prerevno cerkev sv. Jožefa v Prjedoru, v Bosni.

Vzvišenost cerkvenega redovnega življenja.

Vsa narava v vsej svoji častitljivi velikosti, vse vidne in nevidne reči, ktere je vstvaril Bog, imajo velik in vzvišen končni namen: ljubiti, častiti in poveličevati ga na vse veke. Ta edini končni namen popolnoma obsega že vse druge v sebi, ki imajo kakoršna koli veljavo na svetu. Kdo izmed umerjočih pa bi bil zmožen s slabotnim človeškim duhom obseči raznovrstne podobe, ktere je stvarnikova modrost in vsegamogočnost iz nič vstvarila? Kako različne so te po svoji vnanjosti, po obsegu, po vstrajnosti, vrednosti in porabi!

Ozrimo se na rudništvo! Kar nam to podaja, vse je dano nam v službo, od navidezno najslabšega kamenja do najdražjega demanta. Vendar ima vsaka posamezna reč, ki obstoji, svoj na tanko določeni namen, svojo vrednost kot del velike celote. Nahaja se pa, kakor je znano, ne majhna versta rudnin, ki prav posebno vzbujajo človeško pazljivost, ki so mu med mnogimi drugimi posebno koristne, da, neogibne, in veliko jih tudi je, ki so ne le s svojo vrednostjo, ampak tudi z zunanjo obliko sposobne razveseljevati

ogledovalčevo oko. Bodi mi dovoljeno, pokazati n. pr. na posebno koristne kamne za zidanje, na granit, porfir, marmor, pa na demant, železo, oglje, srebro in zlato. In ko bi imel kdo modro in pametno misel, podariti mi velik kos čistega zlata in perišče dragih kamenov. — precej bi jih z največjo hvaležnostjo sprejel, pa nikakor ne morebiti s tem namenom, da jih zaklenem kot zaklad v skrinjo, na njih sedim in jih stražim. Ne, na častno besedo ne; temveč edino le za močno zaželjeni namen, da morem z njimi storiti prav veliko dobrega za Božjo čast, za sv. Cerkev, za blagor svojih sobratov in za ljube revne duše v vicah. Da bi jaz za svojo osebo ne terpel škode, se vé, bi že vedel tudi poskerbeti.

So tedaj, da sklepam iz vsega tega, kar name ravam, v velikem, mogočnem rudnistvu, med brezštevlnimi rudninami, ktere zelo občudujemo, zopet posamezne, ki se odlikujejo pred vsemi drugimi po svoji vrednosti, koristi in porabi, na kterih posest meri prevelikokrat vse hrepenenje in prizadevanje človeško. — In ali ni ravno taka med rastlinami? Kako različno, mnogoverstno in neprešteto je število k rastlinam spadajočih stvari! Kako različne so že po svoji zunanosti. Nekatere so velike in močne, kakor mogočni velikani, druge majhne in slabe, kot nevidni pritlikovci; nekatere zelo koristne in za rabo, druge manj in tudi redkokedaj rabljive; nekatere popolnoma priproste in neznatne, druge vabljive že po zunanosti, oživljajoče serce in oko. No, stopimo lepo poletno jutro v velik lepo obdelovan vert. Tu najdemo zastopane vse mogoče rastline, od najnavadniše trave, ki je navidezno brez koristi, od plevla, ktere ga pridno izplevamo, do najlepše cvetlice, ktere pogled oživi naše oko, in do največjega drevesa, ktero nas s svojo starostjo in obilico cvetja napolnjuje z občudovanjem in stermentjem. Cvete tu dišeča reseda, prijetni ščipek, dišeči in oživljajoči rožni germ; pozdravlja nas ponižna vijolica, blaga kamilica in čudno lepa vertna roža. Razum tega pa vidimo še dolgo in široko versto koristnih zelišč in dreves, ki vzbujajo, bogato s sadovi obdarjeni, najlepše nade za prihodnjo jesen. Pa tudi najnezatniši cvetlica, da, tako zvani plevel sam, ima svoj, se vé da, nam večkrat popolnoma neznan namen v velikem gospodarstvu narave. Vse pa, vse, kar zeleni, cvete in se razvija, služi za vresničenje nam sicer nerazumljivih in nezapopadljivih, vendar gotovo zelo modrih namenov vsegamogočnega Gospoda, Stvarnika in Vzderževalca sveta. —

Ozrino se tedaj po tem premišljevanji na velikansko in mogočno polje naše sv. katoliške Cerkve. Tudi ona je kraljestvo, in sicer največje in najvzvišenejše, ktero nositi ima zemlja pravico; pa ne le zemlja. — kajti k temu svetemu občestvu spada vse, kar hvali in časti ljubega Boga v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Ljudje vseh časov, vsa ljudstva in narodi od začetka do konca sveta imajo vzvišen poklic, vstopiti v to kraljestvo, ki je k nam prišlo z nebes in nas zopet v nebesa pelje, da v vseh jezikih časté in poveljujejo Gospodovo ime. Kakor pa so med rudninami in rastlinami nekatere, kterih vrednost nam je manj znana, ktere se nam dozdevajo včasih popolnoma nepotrebne, da, ki so celo sposobne nam življenje vzeti: ravno tako hudo dopusti Stvarnikova modrost tudi v občestvu vernikov zato, da tudi to,

če tudi nehoté, mora naposled dobremu služiti in se tako končni namen stvarstva popolnoma doseže. Se vé, da se nam to zdi velikrat nezapopadljivo; toda tu velja: Upogni svojo pamet pod vzvišeno kraljevanje Previdnosti. Kdo je zmožen Božje svete sklepe pregledati! Tega ne premore noben umerljivi človek! Saj vendar pravi isti sam, ki je začetek in konec vsega: Moje pota niso vaše pota, in moje misli niso vaše misli.

Kakor pa se nahaja med rastlinami in rudninami precej velika množica takih, ki se odlikujejo pred vsemi drugimi po svoji notranji in vnanji vrednosti, in po svoji porabi, — tako nahajajo se tudi v vzvišenem neizmernem kraljestvu katoliške cerkve, občestva svetnikov, nekateri deli, ki razprostirajo prav posebni blišč in zbujajo našo pazljivost v prav posebni meri. Nekteri trudijo se na ta, drugi na oni način kolikor mogoče spolnovati svoje kerščanske dolžnosti; nekteri delujejo za Boga in njegovo kraljestvo pred vsem svetom in sredi boja in terpljenja vsakdanjega življenja; drugi delujejo, nevidni od svetovnih oči, v tihi, pobožni samoti, ter pospešujejo po vsi svoji moči čast Božjo in časno in večno srečo svojih sobratov. In med temi je zopet nekaj prav posebno izvoljenih, ki zapusté vse, kar svet obeta in daje, ki se odpovejo vsemu veselju, ktero more svet dati ljudem, in Bogu samemu izročé vse svoje življenje in vso svojo moč. S proti nebu vpertimi očmi, proti tako zaželjeni, srečni in pravi domovini, preživé vse ure in dni v pobožni molitvi, v sveti pokorščini, v premišljevanju in pridnem učenju, pa tudi v težavnem, utrudljivem delu. Kdo tu ne misli na obširna in občudovanja vredna dela cerkvenih redov v znanstvenih, umetnosti, literaturi, rokodelstvu, obdelovanju celih dežel, v razširjanju omike po vseh delih sveta? Mnogi njih se trudijo od jutra do večera v pastirstvu, podučujejo mladino, varujejo otroke, obiskujejo bolnike, ter jim strežejo po dnevi in po noči, neprenehoma in z darovanjem svojega lastnega zdravja in življenja. Kdo bi mogel nadalje popisati občudovanja vredni napor in težavo, pa druge ovire, ki se nastavljajo katoliškemu oznanovalcu sv. vere tako pogostokrat v oddaljenih misijonih, ter ovirajo njih sveto, človeštvo tako osrečevalno delavnost? Da, na njih moramo resnično spoznavati hrabrost in pogum, kajti, iz ljubezni do Boga in ljudi se niso le svetu odpovedali ter sledili Gospodu Kristusu; temveč darujejo tudi svoje zdravje in življenje, ako se gre za čast božjo in za blagor neumerjočih duš. Pojdi tje, zaničevalec sv. cerkve, in opazuj ter občuduj može božje v njih neprenehljivem delu, v njih pobožni molitvi, v njih trudljivem delu pri spovedovanju, v oznanovanju božje besede, v šoli, na smertni postelji, v hiši božji. Strezni se, in primeri svoja lastna dela in djanja z deli teh blazih serc! Ti delaš, pišeš, premišljuješ morebiti cele dneve, tedne, celo še leta, in kam meri tvoje delo? Vse na to, da bi podiral, terl, teptal to, kar dobri ljudje delajo Bogu na čast in človeštvu v prid. Za duhovni prid morda že več let prav nič nisi storil! Kam prideš s tem!... Podaj pa se tje ter opazuj Bogu posvečene device, kako po dnevu in po noči, zdaj vsaka za se, zdaj vse vkup, Boga hvalijo, časté in s svetimi pesmami poveljujejo, kako se posvečujejo z molitvijo, zatajevanjem in pobožnimi odpovedbami, kako se trudijo pri podučevanju mladine in

prav posebno po bolnišnicah, da, pojdi tje in opazuj darovalno delovanje — in postal boš iz Savla Pavel, naučil se bodeš spoznavati in ceniti velikost in vzvišenost daritve, katero darujejo Bogu in svetu in častil in občudoval bodeš naposled cerkev, ki obrodi tako plemenite sadove, ktera more take, skoro neumevne dela pokazati ter vstvarja značaje, katerih velikosti in imenitosti stoletja ne morejo izbrisati in prikriti. Da, v resnici, redovi naše svete Cerkve, na katero oziramo se s tolikim in tako opravičenim ponosom, — smemo primerjati z onimi dragimi kamni in z onimi cveticami, ki vse drugo prekosé, ki se nad vsemi povzdigujejo, tako, kakor se velikanski svetilnik na visoki skali ponosno vzdiguje nad morskimi valovi, ki ga obdajajo; povzdignejo se v duhu kakor orel, ki plava visoko nad mogočnimi gorskimi velikani, nad puhlim in malomarnim zemeljskim življenjem in delovanjem; vodijo pozemeljske romarje neprenehoma proti nebeškim višavam in jim kažejo pot, ktera edino le pelje v sveto božje mesto; so plemeniti sadovi, ki jih rodi drevo življenja, rože so v vertu paradiza, najlepši biseri v vencu naše svete katoliške Cerkve. Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Poslavljenje.) Preč. g. Iv. Gnezd, konzist. svétniku, veroznanskemu učeniku na realki, predsedniku katol. društva rokodelskih pomočnikov itd. so presvitli cesar podelili zlati križec s krono za zasluge. V ta namen je bila v nedeljo popoldne ob 5ih v hiši rokodelskih pomočnikov prelepa in ginljiva slovesnost. Pričujoči so bili prevzvišeni gosp. knez in škof, deželni glavar Detela in več družih odličnih gospodov raznih stanov, in sicer profesorji z realke v semajnicah.

Po društvenem petji so prevzviš. gospod knez in škof v prav lepem govoru omenili namen tega shoda in povedali, da jim je došla naloga gospodu slavlencu pripeti znak prevzvišnjega odlikovanja, in to za mnoge zasluge, ki si jih je pridobil na cerkvenem in družbinskem polju. Posebej povzdignili so njegove zasluge kot predsednika društva rokodelskih pomočnikov. Socijalno vprašanje je dandanes silo važno in prav rešiti ga je zmožna le sv. Cerkev in društva, ki delajo v njenem duhu, kakor so zlasti družbe rokodelskih pomočnikov. Temu društvu je posvečeval g. slavljenc svoje djanje skoz mnogo let, po družbinem geslu „ora et labora“ — moli in delaj; „Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!“ Res, delo z molitvijo priklicuje božji blagoslov, ako se živi po sv. veri, in to je pot k sreči delavskega stanú, tako se vgodno rešuje socijalno vprašanje. Zlati križec s krono slavljenca spominja tudi na marsiktere težave, ki so ga zadevale in mu utegne biti pomoček, nositi še v prihodnje križe, brez katerih se ne zverši nobeno dobro delo na zemlji.

Prav dobro so prevzvišeni gospod višji pastir dalje še pojasnili, kako preslavno odlikanje ne časti le samo slavljenca, temveč vsa katoliška družba rokodelskih pomočnikov z vsimi podporniki je s tem poslavljenca. S priserčnim čestitanjem v svojem in v imenu vsih pričujočih, premilostni g. govornik slavljencu želé, da bi mogel še nadalje veliko dobrega zverševati v Božjo čast, v korist državino in v pravo srečo rokodelskega stanú.

S preserčnim ogovorom gosp. poslavljenca, s trojnim slavoklicem na presvitlega cesarja in z društvenim petjem cesarske pesmi se je končala slovesnost.

Naj bi tako lepa slovesnost navduševala rokodelske pomočnike, da bi se prav obilno zbirali krog odlikanega gosp. predsednika rokodelskih pomočnikov v njihovi zali novi hiši in po naj boljši poti naj z božjim blagoslovom družba raste, se razširja in najboljše vspešuje v prid ljubljanskega mesta in rokodelcev samih!

Iz Ljubljane. Visoko c. kr. finančno ministerstvo v sporazumljenji z visocim c. kr. ministerstvom za notranje zadeve in z visocim c. kr. ministerstvom za bogočastje je z odlokom 8. aprila 1891 št. 11410 in dne 5. decembra 1891 št. 43,041 odboru za zidanje misijonske hiše v Kočevji privolilo srečkanje (loterijo) z dobitki brez takse za leto 1892, da se pokrijejo vsi pri zidanji te misijonske hiše še ostali dolgovi, ter pridobijo pomočki za ohranjenje hiše in duhovnov, ki bodo v tej hiši živeli.

Kočevje toraj dobí ineniten vstav, misijonsko hišo, katera bo gotovo velika dobrota za celi ondotni okraj. Važnost ter dobroto takšne hiše bodo po Kočevji gotovo kmalu spoznali, posebno pa še takrat, ko bo železnica v Kočevje dodelana in bodo premogove jame mergolele obilnih delavcev. Upamo pa tudi, da bo ta naprava vspešno delala v čast Božjo, v zveličanje duš ter v blagor ljudstva in cele škofije. K temu Bog pomoz!

J. S.

Na Dunaju je po kratki bolezni 18. t. m. ob 3. uri in 20 min. popoldne umerl nadvojvoda Karol Salvator. Cesarska hiša s smertjo tega pobožnega nadvojvoda v kratkem žaluje že v tretjič, ker 30. nov. je umerl nadvojvoda Henrik in 15. dec. nadvojvoda Sigismund. Karol Salvator je bil drugi sin pokojnega nadvojvoda avstr. in velikega vojvoda Toskanskega Leopolda II, iz družega zakona še žive vel. vojvodinje Marije Antonije, rojen 30. apr. 1839 v Florencu. Umerl je prejemši papežev blagoslov s posebno pobožnostjo in vdanostjo v voljo Božjo v krogu svoje družine in spovednika med molitvami pričujočih. Bog mu daj večni mir.

Sedanji stan. Kam bo to prišlo? Mnogo visokih oseb je že umerlo poslednje dni in še več jih je bolnih. — V Petrogradu na cesarskem dvoru ni bilo novoletnih slovesnih voščil, ker je cesarica bolehná. — V Londonu je zbolel princ Valeški. Sicer pa ne morejo dosti dopovedati, kako silno razsaja influenza med narodom sploh, še prav posebno po Laškem! Kje je zdravilo?... Modri možje so dostikrat napovedovali, da ne bo na svetu dobro, dokler je namestnik Kristusov v ječi; govorili so gluhim ušesom: zato je Bog začel bolj na glas govoriti.

Zapuščena mati.

„Prostora, milo moje dete,
Očetov mesto ti ne da;
Če tudi kralj neštete čete
In Sin si pravega Boga!“

„Tu v revnem hlevcu, tvoja mati,
Ponižno v mrazu molim te:
Ne morem v zibel ti postlati,
Saj v hišo nikdo ti ne odpre!“

„V plenice tu te bom povila
In v jaslince te položim,
Pri tebi zvesto bom budila.
S teboj naj tudi jaz terpim!“

„A, dete milo in ubožno,
Verujem, da si stvarnik moj!
In molim te Boga pobožno,
Svoj nič spoznavam pred teboj!“

Tako zdihuje sveta mati
Klečé, ko dete sladko spi;
Nebeška pa sladkost je brati
Z deviškó milih ji oči.

Katera mati, dragi moji,
Enako revščino terpi,
Da bi ne imela v revi svoji,
Kam naj rojenika položi?

To bila je Marija mati,
Ki njega svetu dala je;
Pred Njim nam svoj dan bode stati,
Bo sodi kralje, reveže!

O vsaka mati, le v nebesa
V bridkostih povzdiguje okó,
V težavah duše in telesa
I'slišana ti prošnja bo.

F. S.

Svojemu prijatelju novomašniku.

8. listopada 1891.

Se li še spominjaš v preteklosti dné,
Ko ljubljena mati Ti v mlado serce
Nauke dajala je žalno v slovó,
Ko prvič ostavljaj si rodno zemljó.

Potert in otožen si gledal nazaj,
Podavši vsem roko v domači svoj kraj;
S Teboj žalovali so holmi in dol,
Želé Ti slovesa olajšati bol.

A danes, čuj dragi, kaj vás govori,
Kaj mati Te prosi, ki v solzah klečí, —
— Pač v solzah veselja, — saj, vidi, da sin
Gospoda daruje zemljé in višin.

Izraža pač vás, ko jo venci krasé
Ginljivo in jasno pohlevne prošnje:
„Oj spomni, predragi, rojakov se Ti,
Ker danes nebo blagoslov Ti rosi!“

A zdaj, novomašnik, ne zabi i nas,
Ki kličemo vdani radostno na glas:
„Ostani nam zvesti v prihodnje še brat,
Spominjaj nas v poznih se letih večkrat!“

F. S.

Razgled po svetu.

Dunaj. Solnograški katol. list je oziroma na sedanjí politíski stan te misli, da za konservativno stran ni nevgoden. Liberalno vladanje, česar so se

tako mnogoteri bali, je izključeno, ker gotovo je, da konservativni klub se ne bo le samo ohranil, ampak tudi vterdil. In govori se, da bo poljedelski minister Falkenhayn pristopil v Hohenwartov klub. Tako bi tudi konservativci imeli vradnega zastopnika pri ministerstvu, kakor imajo levičarji svojega Kuenburga.

Gradec. Influenca, kakor pravi sekovski milgsp. knez in škof, Janez Zwerger, obširno po škofiji razsaja že več tednov; s to boleznijo vred pa tarejo ljudstvo tudi še druge nadloge; tisuče ljudi leži hudo bolnih, po manj bolnih ter bolehnih pa jih je brez števila. Zato višji pastir zapovedujejo molitve in očitne pobožnosti, da bi se Bog ljudstva usmilil in odvernil zaslužene kazni.

Berlin. Nedeljski počitek. Ondotna mestna gosposka je določila, da se noče poprijeti pravice, vsled ktere bi smela nedeljski pokoj vtesnovati. Na Pruskem se nedelja veliko bolj obrača v počitek, kakor pa pri nas. piše „Wahrheitsfreund“ v Gradcu.

V Trieru je 7. pros. umerl generalvikar dr. Henke za influenco.

V Slezvig-Holsteinu se katoličani močno množijo: pri zadnjem štetju l. 1886 jih je bilo le 12.217; l. 1890 se je število narastlo na 21.796.

Nemčija. Nemški delavci, popolno v oblasti bogatih kapitalistov, so klicali vlado in cesarja na pomoč. Dobili so dovoljenje zbirati se radovoljno v družbinstva z nekterimi malimi izdatnimi pravicami. Glasna hvala se je klicala, ko se je mladi cesar oglasil v njih pomoč... Toda zdatna pomoč je prišla iz Vatikana, papeževa enciklika o delavcih. Ako se delodajavci in delavci tega ne poprimejo, kdo jim je kos pomagati?

Francosko. Grenobelski škof Fava je na svetlo dal pastirski list zoper framasonce. Pisanje ima podobo brošure z imenom: „Novo napovedanje vojske framasonov zoper katoličane.“ O tej priliki zvemo, da ti sovražniki vere in človeškega družbinstva imajo tudi v milostnem mestu Lurdu svoje gnjezdo. Leta 1887 in 1888 je lurška loža s taberško vred vse mogoče poskušala, da bi ondi zbrala veliki shod hlapcev vsih francoskih lož. Toda Marija Lurška je najberž odvernila to gnjusobo na svetem mestu. Skandaltrobenarji niso imeli k temu denara, in namesto shoda so dosegli svarilo od višega framasonstva, rekše, da s takim počenjanjem le framasonstvo smešijo pred sovražniki, t. j. pred katoličani.

V Zedinjenih amerískih deržavah je 324 konferencij sv. Vincencija Pavljanskega, ki štejejo čez 6000 udov. Dohodkov so imele lansko leto blizo 148.000 dolarjev. Katoliška cerkev v Zedinjenih deržavah ima 13 nadškofij, 66 škofij in 6 apostolskih vikarij.

Kaj je namen framasonov? Vedno se nahajajo ljudje, ki zagovarjajo framasonce, češ, da niso protiversko, politísko društvo, temuč plemenita zaveza v medsebojno podpiranje in v občni blagor človeštva. Za take ljudi bode dobro, če jim prevedemo iz prostomaltarskega glasila „Bulletin maconnique“ sledeči odstavek, ki je izšel meseca avgusta lanskega leta: „Na kongresu framasonov, ki je zboroval meseca maja v Dieppu, sklenilo se je jednoglasno to-le: Z ozirom na to, da je duhovščina sovražnica vseh prostosti ljudstva, katere smo mu pridobili od leta 1789. (mar s svojim mesarjenjem ljudi? Nesramni klavci!), in da je nasprotna zlasti republikí in prostozidarstvu.

zdi se nam umestno, vporabljeni sledeča protisredstva:

- 1.) Vse očitne službe naj postanejo posvetne;
- 2.) Vsi oni, ki niso študirali v kaki državni šoli, naj se iz javnih vradov izključijo;
- 3.) Berž ko mogoče naj se cerkev in država ločite;

4.) Vsem . . . bratom, naj bodo že narodni poslanci ali senatorji, naloži naj se, da vresničijo le-té sklepe v državnem postavodajnem zboru.

Sicer je že davno znano, da te černe duše hočejo popolno zatreti državo in katol. vero, ako bi bilo kdaj mogoče.

Iz teh verstic lahko vsakdo sprevidi, da so framaconi pričeli véliko revolucijo l. 1789. in tudi manjšo l. 1848—1849 in vstanovitev sedanje francoske republike. Vsakdo vidi lahko tudi, da je prostozidarstvo sovražno cerkvi. — In med framaconi je velika večina judovska. Zatoraj je po pravici rekel znani francoski senator in jurist Lucien Brun v svojem govoru 11. oktobra lanskega leta (1891) na kongresu katoliških juristov v Lyon-u: Zopet kričijo judje, kakor nekdaj v Jeruzalemu: Proč s tem, daj nam Baraba!

(Prim. „Wand. Minn.“ str. 6.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Herinagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad. in brezverstvo, prečestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Žena priporoča hudo bolnega moža svojega za ljubo zdravje, ako je Božja volja.

Zahvala

H. b. J. K.! Že mnogokrat sem prejel tolažilo in pomoč, ko sem se zatekel k Nji, ki je imenovana Kraljica presv. Serca, naj si že bo v dušnih ali telesnih potrebah in težavah. Bil sem priporočil tudi svojo mater in nekega nedolžnega dečka — in sem tudi kmalo dobil njeno tolažilo in pomoč. Ponavljam torej vsim častilcem N. lj. Gospe presv. Serca besede sv. Bernarda: „Še nikdar ni bilo slišati, da bi Ti koga bila zapustila, kateri je Tebe pomoči prosil“ itd.

Z Bogom in Marijo zdaj in na vse večne čase!

J. S.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prečastiti gospod dr. Jožef Dolenc, dozday namestni učenik svetopisemskih naukov stare zaveze in orientalskih jezikov na ljubljanski bogoslovnici, je postal stalni profesor na tem učilišču.

Prečast. gosp. Janez Sušnik, župnik v Selcih, je dobil Schüflerjev kanonikat pri ljubljanski stoljnici. Selška fara je torej do 27. febr. razpisana. Oddaja lastništvo Loške patronske grajščine. — Zopet razpisana je župnija Boštanjaska, ker se je č. g. Fr. Gantar Čermošnjiški župnik, odpovedal. — Poslednji čas premeščeni so čč. gg.: Matija Mrak, k sv. Jakopu v Ljubljano; Fr. Verhovšek s Kranjske gore v Ribnico; Jan. Cuderman z Mirne peči v Kranjsko goro; Mat. Končar z Nov. mesta v Semič.

Č. g. Fran. Pavlin, duhovni pomočnik, je po dolgem bolehanji in hudi bolezni, previden s ss. zakramenti, 7. t. m. v Smledniku umerl. Rojen je bil v Smledniku l. 1854, posvečen l. 1887. V službi je bil na Jesenicah, v Kropi in v Kamni gorici. Bog mu daj večni mir!

Bolni in v molitev priporočeni so čč. gg.: župn. J. Mesar, Sim. Ažman, Jan. Germ. — Č. g. Jak. Sušnik, duh. v pok., je 20. t. m. umerl. R. l. P.

Nove maše prav spodbudne so preteklo nedeljo imeli čč. gg. mladomašniki: V Ljubljani v cerkvi oo. frančiškanov P. Gaudencij Juri Gorše, iz Žakanja na Hervaškem, roj. 1869, v red pristopil 1885; — na Brezovcu P. Kajetan Anz. Kogej, roj. na Brezovcu 1869, sin ondotnega blag. g. učitelja, v red pristopil 1887; — v Novem mestu P. Hieronim Fr. Knoblehar, roj. v Mokronogu 1869, v red pristopil 1885; v Kamniku č. g. Jož. Brešar, roj. v Kamniku 1869, kerščen od sedanjega kapl. č. g. Bl. Mahovca. Pričiglar mu je bil č. g. korni vikar Andr. Kalan.

V Mariboru je umerl. č. g. kapl. Ljudovik Hudovernik. R. l. P.

Rim. 14. t. m. je umerl. kardinal Simeoni za influenco. Bil je rojen 27. grud. 1816.

Iz Gradca. 9. t. m. je po kratki bolezni umerl. Msgr. dr. Oton Schmid, sovrednik slavnoznane časnika „Linzerquartalschrift.“ R. l. P.

Anglija. Umerl. je 14. t. m. slavni kardinal Manning. Rojen je bil 15. jul. 1808; l. 1830 je postal duhoven anglikanske cerkve; l. 1850 pa je prestopil v katoliško Cerkev, in 15 let pozneje je postal nadškof westminsterski, in l. 1875 kardinal.

V Genovi je silo stari nadškof Salvator Magnasco (roj. 1806) za influenco nevarno zbolel. — Nadškof Cambraiski Addone Thibaudiener pa je umerl. za influenco. — Bog se jih usmili!

V Egiptu je umerl. menda tudi za influenco, namestni kralj Tefvik-paša. Namestnik mu je njegov sin Abbas-paša, ki je bil doslej v šoli na Dunaju s svojim bratom vred.

V Jeruzalem! Veliki komisar za Sveto deželo na Dunaju naznanja v poslednjem zvezku „Posavne,“ da namerja zopet letos pripraviti popotvanje v Jeruzalem in druge svete kraje, da bode pa še le v prihodnjem zvezku zamogel to reč bolj natanko razložiti, ko se dogovori s pomorskimi vradnjami zaradi vožnje itd. Prizadevati se hoče zadevne cene vravnati zmérno, kar je moč. Želi pa zato, da bi se že zdaj oglasili tisti, ki se želé vdeležiti, ker kolikor več se jih vdeleži, toliko manjši so troški.

Evropskih vladarjev naj stareji so sv. Oče Leon XIII. stari 81 let. Veliki knez Adolf Luksenburški ima 74 let; 73 let kralj Kristjan Danski; 71 let ima angleška kraljica; kralj portugalski Karol ima 28 let; serbski kralj Aleksander 15 let; kraljica Viljema Holanška 11 let; kralj Alfonzo španjski 5 let.

Imenik Lavantinske duhovščine za leto 1892 ima na čelu sv. Očeta Leona XIII. Naslednjeje eminenције: 6 kardinalov škofov; 15 kardinalov mašnikov (naj stareji Hohenlohe, naj mlajši Gruša dunjski); 8 kardinal-dijakonov. Dalje: Solnograški metropolit Jan. Mih. Haller; — knez in škof Mih. Napotnik. Škofija je bila vstanovljena l. 1228 in steje do zdaj 54 škofov. V stoljnem kapitelju so naslednji dostojanstveniki. P. T.: Inful. stoljni prošt Jurij Matijašič; inful. stoljni dekan mnsgr. Ignacij Oro-

jen, mnsgr. Fr. Kosar, hišni prelat Nj. Svetosti, Can., Sen., Can. poesit. itd.; kanoniki: Lorenc Herg, dr. Jan. Križanič, stoljni in mestni župnik, Jak. Bohinec, sem. vodja Karol Hribovšek. Vsi še s posebnimi naslovi. Častni kanoniki so pp nn. gg.: Mart. Stranjšek, Tom. Rožanec, Mart. Ivanec, Jož Jeraj. Dekanij je 24, župnij 219, kapelanij 191, tih 51 praznih. Vseh v škofiji živečih duhovnov je 462, bogoslovcev 70, eden v Germaniku v Rimu, eden v Avgustineju. Izmed redovnikov so: čč. minoriti, frančiškani, kapucini, lazaristi in trapisti, kateri poslednji imajo opatijo v Rajhenburgu — Izmed redovnic so: usmiljenice sv. Vincencija Pavla po več krajih; šolske sestre sv. Frančiška S. reda, ki imajo podružnici tudi v Repnjah in v Ljubljani, magdalenišče na Studencu...

Terst. Od 19. do 21. grud. so čč. gg. akoliti prejel duhovne svete redove: Sim. Frulič, Fr. Pospšil in Mat. Skerbec. — Č. g. Frider. Ettel, kateh v mestni šoli, je šel v pokoj. — Č. g. dr. Trifon Pederzoli, iz splitske škofije, je postal duhovni pomočnik pri Mariji Pomočnici v Terstu — Razpisane so duhovnije: Kastana, Kubed, Gerdo selo, Gola gorica, Sočerga in Sterna. — Umerla sta čč. gg.: Jak Mihalič in Jož Jane. R. I. P.!

Iz rimskega Martirologija

Že davno je, kar so okoliščine tako nanesle, da smo prejenjali podajati v Danici verste mučenikov in drugih svetnikov, kakor si skozi leto nasledujejo. Zlo važno pa je, da katoliški čitatelji imajo pogosto pred očmi zveste bojnike in bojnice za sv. vero, ter vidijo, kako je bilo vsak dan skoz leto veliko taci, ki so silo bogoljubno živeli po zapovedih, ali pa še celo življenje darovali za sv. vero Kristusovo in za čednost katoličansko. Nadaljevajmo tedaj od tam, kjer smo prejenjali, to je:

16. malega travna (aprila) V Korintu na Gerškem: Ss. mučenca Kalist in Krizij, s sedmerimi drugimi, ktere vse so verski sovražniki v morji utopili.

V Caesaroagusti na Španjskem 18 mučencev, ki so bili pod Dacijanom, poglavarjem na Španjskem, hudo terpinčeni in poslednjič pomorjeni.

Ravno tam sv. devica Enkratida, ki so ji telo strašno raztergali in obsekali, jetra iz života iz tergali, še zmiraj živo v ječo zaperli, da je poslednjič vsa v ranah počasi segnila in tako krono devišstva in mučeništva z junaško serčnostjo zaslužila.

Zopet v tistem mestu ss. Kajf in Kremencij, ki sta v drugič zaslišana ostala stanovitna ter izpila kelih marternikov.

Ravno tam s. Lambert mučenec.

V Palenciji s. Turibij, škof Asturjenski, kateri je s pomočjo s. Leona papeža priscilijansko krivo-verstvo na Španjskem popolnoma iztrebil in presvitljen s čudeži v Gospodu zaspal. V Bragi na Portugalskem s škof Fruktuoz.

Ravno ta dan s. Patern, škof v Abranši na Francoskem.

V Belgiji pri Velencenih s Drogón, spoznovalec.

Pri Sieni v Tuskiji bl. Joahim, iz reda služabnikov B. M. D.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Z Mirne po č. g. župniku 5 gld. — Po č. g. kapl. Vinc. Vidregarji 8 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Več deklic 1 gld. 70 kr. — Po č. g. kat. Jan. Smrekarji 25 gld. — M. Šarec 1 gld. — Čast. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu 27 gld. — Čast. g. župnik B. Bartol 2 gld. — S Kranjske gore 3 gld. po Urši Smolej — J. K. 1 gld. — Fara Dol 4 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gld. — Čast. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. 50 kr. — M. A. 2 gld. — Č. g. župnik Jož. Jaklič 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 10 gld. 80 kr. (Dan. in Slov. naročena. Vr.) — Preč. g. župnik Kranjskega dekanata 10 gld. — Nedkdo 2 gld. — Bl. gspč. Ivanka Kotnikova 5 gld. — Neimen. prijatelj 1 gld. — Čast. g. župnik Mih. Gogala 7 gld. — J. Koder 1 gld. — Č. g. admin. J. Zupanec 3 gld. (Op.: Dvoje naročilo opravljeno. Vr.) — Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld.

Za pogorelec v Rakitniku: Dobrova pri Ljubljani po č. g. kapl. A. Lesjaku 16 gld. — Iz Loke dobrotnica J. Č. culico obleke — Fr. A. 5 gld. — Iz Železnikov po č. g. župniku. J. Mraku 17 gld.

Za afrikanski misijon: Neimen. 1 gld. 40 kr. — Po Č. g. J. Mraku za odkupljenje sužnjih afrik. otrok 7 gld. — Čast. g. župnik Fr. Eržen 2 gld. 50 kr.

Za razširjanje sv. cere: Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. —

Za odpravo sužnjosti: Z Mirne po č. g. župniku 3 gld. — Horjul zbirko 7 gld. po č. g. župniku.

Za sv. Očeta: Po č. g. župniku Jak. Mraku 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld.

Za stradajoče laške redovnice: Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld.

Za brat. S. R. Telesa po č. g. župniku Fr. Jarcu 11 gld.

Za Marijanšče (ob enem za «Dom in Svet» č. g. župnik Jan. Tavčar 10 gld.

Za zidanje polerte cerkve „Maria-Saluto“: Neimen. dobr. 6 gld.

Za ustanovitev stalne vešji rezidence čč. oo. Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provizorja“: XII. zbirka 5 gld.

Za pariško bratovščino za duše v čelah: J. K. 50 kr. — Po č. g. kapl. Vinc. Vidregarji 13 gld. 96 kr. za ljublj. brat.

Za dobre umene in misijon: Iz Žužemberga 33 gld.

Za Don-Boskove misijon: J. K. 5 gld.

Za najpotrebniše misijon: J. K. 1 gld. 50 kr.

Za Detoljuba: Fara Dol po č. g. župniku 6 gld.

Zastran pošiljanja „Zgodnje Danice“ smo slišali pritožbo, da nekteri stari gg. naročniki niso dobili listov, ker niso precej naročila obnovili. — Na to naj povemo v pojasnilo to-le: Odpravništvo „Zgodnje Danice“ nam je za gotovo zaterdilo, da dozdej je vsim bivšim naročnikom poslalo liste tudi takim, ki so že od poprej za več ali manj časa na dolgu s plačo. Ako tedaj katerim gg. kak list ni prišel v roko, mora biti vzrok kje drugej; zato prosimo blage prijatelje, naj bi ostali zvesti našemu katoliškemu tedniku, ki si hoče prizadevati svoji dolžnosti po vsi moči zadostovati. Kaki terpinji da so mnogi gg. duhovni pastirji ter so v marsičem zadrževani, je je dobro znano; eden prijateljev n. pr. nam piše: „Vzroki zakasnjenja so ti-le:“ „Štiri tedne z 1 roko povzdigoval... leva pokončana, desna oterpnjena. Vse na glavo leti... pisarije zastajajo — pa si pomagati ne morem...“

Vidite tedaj — bo pa le treba misliti tudi v novem letu na tiste, ki so jih naši očetje imenovali tri „naj boljši možé...“ njih imena so:

„Poterpiga, Zanesiga, Zamolčiga“